

Vorige maand was ik ziek. Niet leuk, maar het gaf me wel de gelegenheid om wat meer te lezen. Ik kon nu eindelijk een dik boek over de geschiedenis van Afrika uitlezen.

Malaria krijgen is niet leuk, zo weet ik nu. Hoewel sommigen geluk hebben en jaren in Uganda wonen zonder ooit malaria te krijgen, had ik er toch ook wel rekening mee gehouden dat het een keer kon gebeuren. Dus toen ik ziek werd, ging ik meteen even googelen naar de symptomen van malaria. Die kwamen niet helemaal overeen met mijn situatie, maar toen ik na een nacht ziek-zijn mijn bloed liet onderzoeken, bleek dat ik het toch flink te pakken had.

De eerste dagen was ik behoorlijk ziek en had ik ook nog haast geen energie. Maar ik knapte weer wat op en toen heb ik het boek uitgelezen waar ik eerder in begonnen was, over de geschiedenis van Afrika. Door het lezen van het boek, kwam ik erachter dat de geschiedenis van het onderwijs in Uganda – en vele andere Afrikaanse landen – nog veel jonger is dan bij ons in Europa en Nederland.

Ik weet nog goed dat mijn middelbare school het 525-jarig bestaan van de school vierde toen ik daar op school zat. Dat is dan weliswaar ook echt een oude school. Maar onze universiteiten en verschillende van onze middelbare scholen gaan toch echt al even mee. In Uganda is dat heel anders. De allereerste middelbare scholen dateren van 1902 en 1903. In 1924 werd de eerste middelbare school door de overheid opgezet. Makerere University, de grootste en oudste universiteit van het land, is in 1922 als technische school begonnen, in 1963 een universiteit geworden en sinds 1970 zelfstandig (zie Wikipedia).

Soms kan ik me ergeren aan het gedrag of de kennis van mijn collega's op school. Hoe kan het toch dat zij zoveel dingen niet zien, die ik wel zie? Dingen niet weten, die ik wel weet? Dingen die voor mij logisch lijken. Dit boek heeft me weer even wakker geschud. Wij mogen rusten op een lange traditie van onderwijs. Mijn ouders hebben ook minstens middelbaar onderwijs gehad. Mijn eigen middelbare school heeft een ontwikkeling die eeuwen terug gaat. Ook de tolkopleiding, hoewel nog relatief jong, bestaat zo'n vijftien jaar langer dan in Uganda.

Veel van mijn collega's hebben misschien ouders die alleen het basisonderwijs hebben gevolgd. Zij zijn vaak de eerste generatie die hoger onderwijs volgt. Welke invloed dit precies op je heeft, weet ik niet. Ik ben geen wetenschapper, en ook niet iemand die heel erg in de theorie duikt om het uit te vinden. Ik ben meer iemand van de praktijk. Maar ik ben er van overtuigd dat het zeker van invloed is. Ik ben gezegend met kwalitatief goed onderwijs, in een omgeving waarin iedereen dat meegemaakt heeft. In Uganda is dat anders geweest. Maar zij weten of kunnen meer op andere terreinen. Ik zie mezelf nog niet zo snel een stukje land met de hand omploegen. En een kip slachten? Mij niet gezien!

Zo vormt onze geschiedenis ons en hebben we allemaal een unieke bijdrage. Het boek dat ik las, *The Fortunes of Africa* van Martin Meredith, heeft me daar weer extra bewust van gemaakt. Wat een rijkdom om zo in veelkleurigheid te kunnen samenleven en samenwerken.

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 38 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

© Doof.nl